

Arrest

**nr. 343 278 van 23 maart 2026
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PAUWELS
Beringsesteeweg 51
3971 HEPPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat F. PAUWELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 30 december 2022 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 februari 2024 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is.

Op 16 mei 2024 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan en bent u een Pashtounse soenniet. U bent geboren in (...), gelegen in het district A. van de provincie Laghman. U groeide op in een gezin met zeven kinderen. Uw vader werkte vroeger als leerkracht op een meisjesschool. Uw familie is financieel welstellend en jullie bezitten zowel een huis in Kabul als in Laghman. Ook beschikken jullie over 3 jerib landbouwgrond.

U heeft hogere studies computerwetenschappen gedaan aan de universiteit in Pakistan. Na uw studies in Pakistan zocht u werk, dat u vond bij de Afghaanse organisatie (...). Bij deze organisatie werkte u vanaf 2018 als vrijwilliger en ijverde u voor vrouwenrechten in Afghanistan. Dit werk heeft u acht maanden gedaan.

U kon na uw vrijwilligerswerk aan de slag gaan in het presidentieel paleis in Afghanistan. Men was daar zo tevreden over u dat u er een vaste job aangeboden kreeg na een stage. U werkte op de algemene directie van digitale apparatuur. Die job heeft u vanaf augustus 2018 gedurende tweeënhalf jaar gedaan.

Een maand voor de machtsovername bent u gehuwd met (...). Zij studeerde de opleiding sociaal werk en verblijft actueel nog in Afghanistan.

Uw broer (...) had ook een hoge functie in het presidentieel paleis. Hij werkte op directieniveau voor president Ashraf Ghani en nam deel aan belangrijke vergaderingen. Op 28 augustus 2021 bevond hij zich in de buurt van de luchthaven in Kabul. De taliban hebben hem daar gevonden en sindsdien is hij vermist.

U verliet Afghanistan op 10 september 2021 en reisde via Iran, Qatar, Slovakije, Oostenrijk en enkele onbekende landen door naar België.

Op 7 september 2022 werd uw jongere broer A. door de taliban in Kabul ontvoerd, vastgehouden en gedurende een maand gefolterd. Hij ging nadien naar Iran.

Op 28 december 2022 kwam u aan in België en u diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 30 december 2022.

Uw in Kabul achtergebleven familie stelt het goed maar werd wel wat gepest door de taliban na uw vertrek. Zo hebben de taliban een twee tot drie keer in 2022-2023 de elektriciteitsvoorziening van jullie huis afgeknipt en ook geprobeerd de meters te beschadigen.

U vreest de taliban omwille van uw job bij het presidentieel paleis en uw activisme voor vrouwenrechten. Tevens vreest u de taliban omwille van het werk van uw broer (...).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: enkele foto's ivm uw activisme (kopie), twee certificaten en een lidmaatschapskaart van de organisatie (...) (origineel), een IDkaart van de administratieve dienst van het presidentieel paleis (origineel), uw huwelijksakte (kopie), certificaten van waardering van de nationale aankoopadministratie van Afghanistan (origineel), een personeelsdocument van de administratie van het presidentieel paleis (origineel), enkele foto's van u op een vergadering bij de nationale aankoopadministratie (kopie), de taskara, diens toegangsbadge en enkele foto's van uw broer (...) (kopie), een opgestelde klacht ivm uw broer Atiullah (kopie), enkele foto's verwondingen A. (kopie) en tot slot uw taskara (kopie).

Via uw raadsman liet u op 4 maart 2024 nog foto's toevoegen aan uw dossier van uw broer (...), uw moeder en uw broer (...). Alsook enkele foto's van u en uw echtgenote, uw broer (...) en de echtgenote van (...), twee screenshots van een video van de verwondingen van (...) en een nieuwsbericht (allemaal kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U kan niet terugkeren naar Afghanistan omwille van uw vrees voor de taliban. U vreest de taliban om drie redenen. Ten eerste omwille van uw vrouwenrechtenactivisme, verder wegens uw vroegere werk op het presidentieel paleis en tot slot wegens het werk van uw broer (...) als hoge functionaris bij het presidentieel paleis in Afghanistan.

Om van volgende redenen dient te worden besloten dat deze door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Voorafgaandelijk dient het CGVS enkele algemene opmerkingen te maken betreffende uw taalgebruik tijdens het persoonlijk onderhoud en uw opmerkingen aan het adres van de tolk.

Ten eerste werd vastgesteld dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vaak Engelse woorden gebruikte (CGVS p.17-18). U werd hierop gewezen, waarop u aangaf dat u een "botsing" van Engels en Pashtou had in uw hoofd en u confused (vrije vertaling: verward) was (CGVS p. 18). En, hoewel u aanvankelijk aangaf dat u ook Dari sprak en deze taal tevens kon lezen en schrijven (CGVS p. 6), stelde het CGVS vast dat, wanneer u gevraagd werd te antwoorden in het Dari op de eenvoudige vraag of de pauze u deugd had gedaan, u geen Dari sprak maar in het Pashtou antwoordde (CGVS p. 12). Plots gaf u daarbij aan dat u toch maar slechts enkele woorden Dari kon en deze taal niet zo goed beheerste (CGVS p. 12). Het was frappant dat u uw talenkennis van het Dari duidelijk te hoog had voorgesteld bij het begin van onderhoud. Het feit dat u dermate weinig de taal Dari beheerste, doet de wenkbrauwen fronsen voor een hoog opgeleide Afghaan, die voorhield op het presidentieel paleis in Afghanistan te hebben gewerkt. Zoals immers uit landeninformatie blijkt (toegevoegd aan uw dossier) is Dari de lingua franca in Afghanistan en als één van de twee officiële landstalen wordt zij gebruikt als de standaardtaal in de communicatie van de overheid, televisie en radio. Daarboven beheersen de meeste opgeleide Pashtounen zowel Pashtou als Dari en wordt Dari met name gesproken in Kabul, waar u verklaarde te hebben gewoond (CGVS p. 5). Het lage niveau van uw kennis van het Dari is in deze omstandigheden dan ook bedenkelijk.

Toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u de Pashtounse tolk goed had begrepen, gaf u aan dat u vond dat alle tolken een beetje arrogant zijn en zij de Afghaanse verzoekers om internationale bescherming onderdrukken (CGVS p. 24). U vond dat de tolk beter zijn best had moeten doen om wat u zei te tolken (CGVS p. 24). In zijn antwoord op uw opmerking zei de tolk dat u vaak Engelse woorden had gebruikt, wat voor hem geen probleem was omdat hij Engels goed beheerste, maar wat het voor hem soms wel moeilijk maakte om Engels-Pashtou te tolken naar een mooie Nederlandse zin (CGVS p. 24). In dit kader wijst het CGVS er op dat u zelf had gevraagd om een tolk Pashtou (zie administratief dossier) en u er bij het begin van uw onderhoud op gewezen werd dat indien er problemen zouden zijn met de tolk, u dat tijdens het persoonlijk onderhoud meteen diende te melden (CGVS p.2). Aan het begin van het onderhoud werd u gevraagd of u de tolk goed begreep en u antwoordde affirmatief zonder enige opmerking (CGVS p.2). Tijdens het volledige persoonlijke onderhoud heeft u geen enkele opmerking gegeven betreffende de werking van de tolk. Er was gedurende het onderhoud een logische en vlotte opeenvolging van vraag en antwoord en u heeft geen opmerkingen geformuleerd op de notities van het persoonlijk onderhoud. Met uw mondelinge opmerking op het einde van het onderhoud over de tolk toonde u dus niet aan dat u de tolk niet zou hebben begrepen. Op basis van bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat de door u aan de tolk verweten arrogantie u zou hebben verhinderd om uitvoerig te antwoorden op de u gestelde vragen.

Wat uw voorgehouden vrouwenrechtenactivisme betreft moet het CGVS vaststellen dat u doorheen uw verklaringen de vrees die u meent te moeten koesteren voor de taliban omwille hiervan, niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Toen u gevraagd werd uit te leggen hoe uw persoonlijke problemen waren begonnen, valt het op dat u op algemene wijze vertelde over deze organisatie en haar doelstellingen, met enkele theoretische verwijzingen naar het beschermen van vrouwen en respect voor de vrouwenrechten in het algemeen (CGVS p. 12). Zodoende leek het dat u een ingestudeerd verhaal trachtte te reproduceren, veeleer dan te vertellen op basis van persoonlijke ervaring en kennis.

U zei daarbij ook dat u collectief met uw collega's op uw kantoren "8 maart" vierde als internationale vrouwendag, maar dat de taliban deze datum niet aanvaardden (CGVS p. 12). Er moet hierbij ten eerste worden opgemerkt dat er maar moeilijk kan worden ingezien hoe het binnen de muren van uw kantoor vieren van deze dag enig nut ressorteerde in de publieke praktijk op het vlak van vrouwenemancipatie. Los daarvan, vertelde u dat elk land deze dag viert, gewoon om vrouwen te motiveren en over alle soorten rechten te spreken (CGVS p. 13). Voor iemand die beweert zijn leven op het spel te hebben gezet, de taliban dreigden er immers mee dat ze een kalasjnikov in uw kont gingen steken (sic) (CGVS p. 12), zijn uw verklaringen over waar "8 maart" voor staat maar mager.

Verder valt het op dat u de facto weinig hinder had van de taliban bij uw activisme, want zij hebben u slechts één keer bedreigd en dit was dan nog slechts mondeling aan de telefoon, waarbij ze dus alludeerden op uw kont en de kalasjnikov (CGVS p. 13). Als reactie op deze telefoon zei u tegen die talib die u opbelde, dat ze maar moesten doen wat ze wilden en nam u verder geen enkele voorzorgsmaatregel (CGVS p. 16). Uw baas tegen wie u dit had verteld, lachte u zelfs gewoon uit (CGVS p. 16). Behalve dat telefoontje is er persoonlijk niets met u gebeurd met betrekking tot uw activisme (CGVS p. 13). U heeft voor deze bedreiging ook aan niemand enige hulp of advies gevraagd (CGVS p. 13). Dit alles brengt met zich mee dat de ernst en geloofwaardigheid van deze eenmalige vermeende bedreiging ernstig gerelativeerd moet worden (CGVS p. 13).

Gevraagd wat uw job als burgerrechtenactivist precies als taken omvatte, bleef u vaag en gaf u aan dat jullie elke week meetings hadden met de andere collega's en na een tijdspanne van enkele maanden een algemeen overleg (CGVS p. 13). Dit zijn professionele activiteiten die op eender welke soort van job toepasselijk kunnen zijn en tonen geenszins enig activisme in uwe hoofde aan.

Doorgevraagd naar uw precieze taak en functie bij de vrouwenrechtenorganisatie zei u dat uw taak was dat u naar kantoor ging en dan weer naar huis (sic) (CGVS p. 13). U voegde daar aan toe dat u onderweg naar kantoor probeerde om de mensen te helpen en mensenrechten te laten respecteren (CGVS p. 13). En ook sprak u over dingen doen, dit en dat (CGVS p. 13). Noch gedetailleerde noch doorleefde omschrijvingen van uw taken als activist.

Verder doorgevraagd uit te leggen hoe u onderweg naar kantoor de mensen hielp, omschreef u zichzelf als een goede burger waarbij u de kinderen op straat wat geld toestopte of soms een rugzakje voor hen kocht (CGVS p. 13). Dat u arme kinderen op straat een cent toestak, mag blijk geven van empathische solidariteit voor de minderbedeelden, dit maakt van u nog geen vrouwenrechtenactivist in Afghanistan.

Dat er geen geloof kan worden gehecht dat u daadwerkelijk een vrouwenrechtenactivist was, blijkt ook uit uw verklaringen over hoe u er dan concreet voor zorgde dat de kinderen naar school gingen. Het was bedenkelijk dat dit volgens u niet meer inhield door op straat te gaan staan en dit tegen de mensen te zeggen om hen zo via overleg te motiveren hun kinderen naar school te sturen (CGVS p. 14). Deze uitleg is allerminst overtuigend in het licht van de moeilijke Afghaanse socio-economisch maatschappelijke context waarin er veel analfabetisme is, zoals u het zelf ook stelde (CGVS p.14).

Bij uw beweegredenen zich aan te sluiten bij die organisatie kwam u niet verder dan te verwijzen naar een abstract ideaal van onderwijs voor iedereen en het ten dienste staan van de mensen (CGVS p. 14 + p. 16). Dat u deze job geheel onbetaald deed, meer nog, u diende er zelfs eigen bijdragen in de grootorde van 500 tot 1000 Afghani op toe te leggen (CGVS p. 15), was bijzonder weinig overtuigend. Bovendien zei u dat er vele andere van die organisaties waren, die u evenwel niet kende, maar dat u specifiek voor deze organisatie had gekozen omdat u deze organisatie leuk vond (CGVS p. 16). Eveneens weinig overtuigend.

Dat u enige informatie kon vertellen over de voorzitter van de organisatie, een zekere (...), de leider met de naam (...) en de ontstaansgeschiedenis van de organisatie sedert 2013, doet aan bovenstaande vaststellingen omtrent uw ongeloofwaardigheid geen afbreuk, aangezien dit makkelijk ingestudeerde kennis kon zijn (CGVS p. 14-15). Zeker voor een hoog opgeleid iemand als u moet het makkelijk zijn geweest aan dergelijke kennis te geraken, bijvoorbeeld via opzoeken op internet of door iemand te kennen die er werkte, en u deze kennis vervolgens eigen te maken.

U wist verder toch maar betrekkelijk weinig af over de organisatie zelf, want over de taken van de 200 à 250 werknemers van de organisatie kon u enkel zeggen dat zij allen dezelfde basiswaarden van de organisatie moesten respecteren (CGVS p. 15).

De beschrijving van uw dagelijkse taak bij deze organisatie ondermijnde uw geloofwaardigheid volledig. Bijzonder opvallend was immers dat u zei dat u op uw gemak (sic) wakker werd om 8u00, dan naar kantoor ging en daar op uw gemak (sic) bleef zitten tot 14u00-15u00 in de namiddag en u niets deed (sic) (CGVS p. 15). Met dergelijke verklaringen hing u dan wel een doorleefd beeld op van een luilekkerleventje als kantoorbediende, maar maakte u geenszins aannemelijk dat u ijverde voor vrouwenrechten.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u warm en koud blies bij uw toelichting wat de mensen vonden van het werk dat jullie deden, want volgens u had iedereen een eigen mening, die al eens positief en al eens negatief was (CGVS p. 16).

U kon geen enkele anekdote noch incident vertellen over dit vrijwilligerswerk, wat klemt met uw omschrijving van dit werk als gevaarlijk omdat de taliban u niet lieten doen (CGVS p. 16).

Tenslotte merkt CGVS op dat het frappant was dat u aangaande uw echtgenote (...) op het vlak van vrouwenrechten oppervlakkig bleef in uw verklaringen. Gevraagd wat een en ander met u persoonlijk deed, te weten dat uw echtgenote nog steeds verblijft in Afghanistan onder het huidige talibanregime, verwees u enkel naar uw eigen probleem en zei u dat u heel hard de taliban vreest (CGVS p. 16-17). De vaststelling dat u als beweerdelijke vrouwenrechtenactivist de persoonlijke context van uw vrouw geheel niet kon duiden, trok finaal een streep onder uw geloofwaardigheid.

Om al deze redenen hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering te hebben gewerkt als vrouwenrechtenactivist.

U heeft ten tweede ook niet aannemelijk kunnen maken dat u gewerkt heeft in de administratie verbonden aan het presidentieel paleis in Afghanistan en omwille daarvan een gegronde vrees voor vervolging koestert in het geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging.

Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie.

U legde uit dat u werkte als gediplomeerde informaticus bij een algemene directie die verantwoordelijk was voor de evaluatie van allerhande contracten (CGVS p. 6). U werkte op de directie van elektronische aanbesteding (CGVS p. 6 + p. 17). De directie waar u bij werkte, viel onder een grote algemene directie en daarnaast waren er ook nog vele andere directies (CGVS p. 17).

Concreet omvatte uw werkfunctie wakker worden om 6u00 's morgens, u dan naar het kantoor begeven en daar de door uw baas opgelegde taken uitvoeren (CGVS p. 18). Dit hield in dat u soms op een website werkte, zoals de website van uw directie, een aanbestedingswebsite, of op andere systemen (CGVS p. 18). Uw taak was om de systemen te verbeteren (CGVS p. 18).

U dient aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie achter de schermen. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u met deze functie geen zichtbaarheid had, u werkte immers achter de computer in een van de vele overheidsadministraties (CGVS p.18-19). U verklaarde zelf dat u geen problemen heeft gehad met dit werk en evenmin incidenten meemaakte (CGVS p. 19). Daarenboven hield u voor dat uw collega's zeker gevaar tegen kwamen, maar bleek dit toch maar een blote bewering, want u was niet op de hoogte van enige concrete probleem dat zij dan wel zouden hebben gekend (CGVS p. 19). Los van dit alles viel het op dat u de machtsovername door de taliban en de gevolgen daarvan op uw werk omschreef als een moeilijke en pijnlijke dag (CGVS p. 19), verder kwam u niet, wat allerminst doorleefd overkomt.

Aangemoedigd wat te vertellen over uw land, gaf u aan dat het een land van landbouwers was en er veel fruit was, in het bijzonder was granaatappel het beste en was er ook veel droogfruit (CGVS p. 18). Over de geschiedenis van Afghanistan kon u helemaal niets vertellen, behalve dat er een "lange geschiedenis" was (CGVS p. 18). Dat u maar beperkt wat algemene fruitweetjes over Afghanistan kon vertellen was een opmerkelijke vaststelling bij een hoog opgeleide Pashtounse Afghaan die beweerde te hebben gewerkt voor de Afghaanse overheid onder leiding van president Ashraf Ghani. Van u kon redelijkerwijze worden verwacht dat u toch heel wat meer over het land dat u diende en waar u zo van hield, kon vertellen. Ook was het bevreemdend dat u de veiligheidssituatie in uw regio in Afghanistan zonder enige nuance als "goed" omschreef. Volgens u was er "geen enkel probleem" (CGVS p. 9). Hoewel het CGVS weet dat de situatie in Kabul relatief veiliger was dan in de rest van het land, deed dit toch de wenkbrouwen fronsen. U verklaarde immers dat u steeds veilig bent geweest in Afghanistan en u "nooit zorgen" had (sic) (CGVS p. 10). Uw

verklaringen komen bijgevolg bevreemdend over voor iemand die beweerde tewerkgesteld te zijn geweest voor de Afghaanse overheid.

Bijgevolg, een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheidsadministratie maakte u niet aannemelijk.

Wat betreft de hoge functie van uw broer (...) bij de toenmalige Afghaanse overheid en de door u daaraan gekoppelde persoonlijke vrees stelt het CGVS als volgt vast.

Primo, moet opgemerkt worden dat u over het werk van deze broer bij uw interview bij de DVZ niets had vermeld (zie vragenlijst DVZ). Dit is bedenkelijk, aangezien zijn werk een essentieel element is in uw vluchtrelaas (CGVS p.11). Rekening houdend met het belang van dit element zou dit van meet af aan het vermelden waard moeten zijn. Het feit dat het interview voor de DVZ kort is, waar u ook naar verwees om deze lacune uit te leggen (CGVS p. 23), doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen. Dit geldt zeker voor de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon dus evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u de hoge functie van uw broer zou vermelden, aangezien dit één van de drie kernen van uw vluchtrelaas is (CGVS p.11).

Seundo [sic], moet wat uw broer betreft opnieuw worden verwezen naar de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) waaruit blijkt dat personen die vroeger tot voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Zoals gesteld, blijkt uit de aanwezige informatie niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer (...) deelnam aan grote vergaderingen om ingewikkelde projecten goed te keuren (CGVS p. 19). Op zich maar erg vage beschrijvingen van dit werk. De vergaderingen waren aangevraagd door de president en uw broer mocht eraan deelnemen om zijn goedkeuring op die projecten te geven (CGVS p. 19). U hield dus voor dat uw broer een topfunctie had in de hoogste regionen van de overheidsadministratie van het land. Hoewel personen met dergelijke hoge functies cfr bovenstaande COI in het vizier kunnen lopen van de taliban, moet het CGVS constateren dat het geen geloof hecht aan uw bewering dat uw broer dergelijke hoge functie had en daardoor door de taliban vervolgd werd. U kon immers over het professioneel leven van uw broer zo goed als niets vertellen. U wist enkel dat hij voorheen had gewerkt voor het ministerie van financiën, maar kon daarvan geen enkel document voorleggen (CGVS p. 20). Ook zou hij ervoor hebben gewerkt voor US AID, maar u wist niet wat US AID was (CGVS p. 20). U wist ook niet hoe uw broer aan zijn topjob bij de overheid was geraakt (CGVS p. 20). U moest eindelijk toegeven dat u over zijn zaken niets wist (CGVS p. 20). Wanneer u toch verder aangemoedigd werd vrij te vertellen en alles te vertellen wat u wist over zijn job verwees u naar de door u neergelegde documenten, waarvan de inhoud voor zich zou moeten spreken en kon u enkel herhalen dat uw broer deelnam aan vergaderingen en werkte in het kantoor van de president (CGVS p. 20).

De samenlezing van deze vage en summiere verklaringen leidt bijgevolg tot het besluit dat u in totale onwetendheid verkeert over het werk van uw broer. Er kon redelijkerwijze worden verwacht dat u toch minstens enige kennis heeft ter zake en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent dit werk van uw broer alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het voorgehouden belang en het bijzondere profiel van uw broer, dat mee aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, moet worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het werk van broer.

Aan dit alles moet worden toegevoegd dat ook uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die u en uw familie zou hebben meegemaakt, niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft uw broer (...) hield u voor dat deze door de taliban werd ontvoerd in augustus 2021 toen hij probeerde het land te ontvluchten (CGVS p.8). U wist evenwel niet wat er met hem precies was gebeurd en u bleek niet in de mogelijkheid te zijn geweest om hem te zoeken omdat de taliban aan de familieleden daarvoor geen tijd gaven (CGVS p. 20). Met dergelijke vage verklaring maakte u niet aannemelijk dat uw broer daadwerkelijk in handen van de taliban is gevallen. Indien uw broer met gewezen hoge functie echt door de taliban gevat zou zijn geworden, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u wat meer doorleefde details over diens verdwijning kon vertellen en uw familie toch enige moeite in de zoektocht naar hem zouden hebben gestoken. Het beeld dat u over de hem zogezegde overkomen vervolgingsfeiten ophangt, is te wazig om er enig geloof aan te kunnen hechten. Een en ander klemmt overigens met uw verklaringen dat uw andere broer (...) in september 2022 ook werd ontvoerd door de taliban maar dat hij na klachtneerlegging en tussenkoms van de ouderen kon worden vrijgelaten (CGVS p. 21). Het valt maar moeilijk in te zien dat er voor (...) geen enkele poging diens vrijlating of minstens terugvinden, werd ondernomen.

Aangaande de vermeende ontvoering van uw andere broer (...) hield u voor dat hij op 7 september 2022 door de taliban werd ontvoerd en gedurende een maand door hen werd gefolterd (CGVS p. 7 + p. 21). De taliban deden dit zogenaamd om u onder druk te zetten (CGVS p. 21). Het was na tussenkoms van de ouderen dat uw broer werd vrijgelaten (CGVS p. 21). Het document dat u dienaangaande voorlegt van de ouderen (uw stuk 5 van uw stukkenbundel) dat dit zou moeten aantonen, is echter slechts een kopie zodat de bewijswaarde daarvan uiterst relatief is. Bovendien blijkt uit de inhoud ervan dat het algemene inlichtingen directoraat werd aangeschreven door uw broer R. op 12/2/1442 (30.09.2020), aan de datum rechtsboven dit document af te leiden. Dat de brief dateert van vóór de ontvoering van A. op 6/16/1401 (7.09.2022), zorgt ervoor dat er bij de bewijswaarde van dit document ernstige vraagtekens moeten geplaatst worden. Bovendien lijkt dit een gesolliciteerd document is [sic], aangezien het een eenzijdig verzoek om hulp betreft uitgaande van uw broer R., en waarmee geenszins aangetoond werd dat uw broer effectief werd vastgehouden door de taliban. Al helemaal niet wordt de reden van zijn verdwijning duidelijk.

Betreffende het beeldmateriaal zoals de foto's en screenshots van de video's van de verwondingen van A. (uw stuk 6 en 8 van uw stukkenbundel) dient vooreerst te worden aangestipt dat deze in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Daarnaast blijkt enerzijds uit de foto's niet dat de afgebeelde man uw broer betreft. Het gezicht van de man die wordt afgebeeld op de foto's en video's is immers onherkenbaar of wordt niet in beeld gebracht (CGVS p. 23). Anderzijds kan er uit de afgebeelde verwondingen niet worden afgeleid waardoor deze precies zijn ontstaan. Er moet ook worden geconstateerd dat op basis van de foto's van de verwondingen deze eerder miniem van omvang waren en kwam er geen dokter aan te pas (CGVS p. 22), zodat de ernst van de toegebrachte verwondingen ten gevolge van een beweerdelijke maand foltering door de taliban gerelativeerd moet worden.

Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankoms in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (Verklaring DVZ, vraag 42). Het feit dat u besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolgers beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankoms in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Uit dit alles dient te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. Het CGVS besluit in deze omstandigheden u de status van vluchteling niet toe te kennen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een

duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uw taskara (uw stuk 7) is slechts een indicatie van uw identiteit.

Wat betreft de documenten en foto's in verband met uw activisme, uw werk bij de Afghaanse overheid en de brief van de ouders (stukken 1, 3 en 5 van uw stukkenbundel) kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Wat in het bijzonder uw foto's betreft waarbij u wordt afgebeeld tijdens uw activiteiten als vrouwenrechtenactivist, moet worden opgemerkt dat dit overduidelijk vervalste foto's zijn (uw stuk 1). Uw hoofd werd op deze foto's abnormaal groot afgebeeld en met vreemde niet bij de foto's passende kleur. U werd met deze pertinente vaststelling geconfronteerd waarop u antwoordde het niet te weten en herhaalde dat het uw foto's waren (CGVS p. 21). Aangezien de amateuristische fotobewerkingen op deze foto's zo flagrant is, kan er aan deze foto's uiteraard geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Ook uw foto's van uw voorgehouden werk op het presidentieel paleis (uw stuk 3) zijn duidelijk gemanipuleerd. Uw hoofd wordt op deze foto's op onnatuurlijke wijze afgebeeld.

Verder, aangaande de certificaten van uw vrijwilligerswerk (uw stuk 1) merkt het CGVS op dat deze inhoudelijk niet overeen blijken te stemmen met wat u verklaarde. U vertelde immers dat u deze job bij de organisatie acht maanden heeft gedaan, terwijl uit deze documenten moet blijken dat u dit werk drie jaar heeft gedaan (cfr. CGVS p.6 versus uw stuk 1).

Dat u getrouwd bent en hiervan een huwelijksakte voorlegt (uw stuk 2) wordt op zich niet ter discussie gesteld in de huidige beslissing.

Uw stuk 5, de zending van uw broer R. aan de ouders, werd supra reeds besproken.

De foto's en beeldmateriaal van de verwondingen van uw broer A. werd supra ook reeds besproken (uw stukken 6 en 8).

Betreffende uw broer (...) legt u enkel een kopie voor van zijn taskara, een kopie van twee toegangsbadges van een niet nader bepaalde organisatie/instantie en enkele foto's van op zijn werk neer (uw stuk 4). Uit deze stukken kan niet afgeleid worden dat uw broer de hoge functie had die u beweerde dat hij had, evenmin dat hij vervolgd werd door de taliban.

Aan de later aan uw dossier toegevoegde familiefoto's (uw stuk 8 van uw bundel), afkomstig uit private bron kan geen enkele bewijswaarde gegeven worden gezien ze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. De foto's betreffen ten andere allemaal privé / huiselijke / romantische taferelen (cfr de foto's van u en uw echtgenote), zodat deze verder geen relevantie hebben in de beoordeling van uw onderhavig verzoek tot internationale bescherming.

Tenslotte wat het "nieuwsbericht" betreft (stuk 9 van uw stukkenbundel) blijkt dit een screenshot te zijn van een post van een foto met een man met Afghaanse vlag op zijn wangen geschilderd en met het opschrift hashtag (...), zonder datum of zonder verder informatie met de woorden "deze jongeman wordt vermist" (vrije vertaling CGVS). Dit stuk heeft dan ook geen enkele bewijswaarde en de relevantie ervan is hoogst onduidelijk, zodat dit stuk evenmin vermogt iets te wijzigen aan bovenstaande vaststelling.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Aanvullende nota verweerder + nieuwe stukken daags voor de zitting van verzoeker

Verzoeker legde daags voor de zitting nieuwe stukken voor bij zijn verzoekschrift, die hij inventariseert als volgt:

- Mailverkeer Universiteit Antwerpen – inschrijven Master Computerwetenschappen;
- Verklaring van verzoeker [waarin hij nog verder ingaat op de motieven van de bestreden beslissing];
- Erkenning buitenlands diploma gelijkwaardig aan de Vlaamse graad van bachelor d.d. 06/06/2025;
- Loonbrieven verzoeker;
- Attesten Nederlandse tweede taal – richtgraad 1 gevolgde lestijden;
- Dreigbrieven taliban d.d. 15/08/2021 met Engelse vertaling;
- Petities voor hulp omtrent vermiste broer [naam oudste broer] met Engelse vertaling.

Verweerder maakte op 14 januari 2026 conform artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over met een update van de landeninformatie.

3. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

5. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij haalt aan gedurende drie jaar gewerkt te hebben voor de organisatie (...), hij zette zich in voor mensenrechten in het algemeen en met een focus op vrouwenrechten en kinderrechten. Verzoeker gaf les aan arme weeskinderen. Hiervoor werd verzoeker bedreigd per telefoon, een collega van verzoeker werd bedreigd en gemarteld. Vervolgens wijst verzoeker op zijn werk binnen het presidentieel paleis, waar hij instond voor het in orde brengen en houden van elektronische websites en systemen. Ook om deze reden werd verzoeker bedreigd door de taliban. Tot slot haalt hij aan dat een broer van hem gewerkt heeft binnen het departement "*strategische communicatie en bewustmaking*" op het presidentieel paleis. Daarnaast was deze broer ook actief voor de organisaties USAID en UNITAR. Deze broer is sedert de machtsovername vermist, hoogstwaarschijnlijk ontvoerd door de taliban. Omwille van de carrière van verzoeker en diens broer wordt de familie gevisieerd; zo werd de jongere broer opgepakt op 7 september 2022 en na een maand vrijgelaten door de taliban. Verzoeker verklaart dat deze broer tijdens zijn gevangenschap werd gemarteld, bedreigd en bevraagd over verzoeker. Volgens verzoeker wordt zijn beschermingsverzoek geweigerd omwille van het feit dat hij te weinig documentatie en bewijzen kan neerleggen. Hierbij wordt echter te weinig rekening gehouden met het feit dat er enkel beperkte mogelijkheden zijn om originele documenten mee te nemen gezien de gevaren in Afghanistan. Zo bijvoorbeeld werd zijn paspoort afgenomen door zijn smokkelaar. Daarnaast was er eveneens een chaotische periode na de machtsovername. Op grond van het voorgaande stelt verzoeker dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn profiel, in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verder gaat verzoeker in op het feit dat hij reeds enkele jaren aanwezig is in België en zich heeft te weten integreren, hij volgt taallessen Nederlands en Engels. Gelet op het geheel van de elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke situatie moet volgens hem worden geconcludeerd dat het meer dan aannemelijk is dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan. Nu zij de macht hebben overgenomen, heeft verzoeker de bijkomende vrees om als "*afvallige*", "*niet – gelovige*" en "*geen goede moslim*" beschouwd te zullen worden.

Verder voert verzoeker ook de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker geeft enkel een theoretische toelichting bij enkele van deze beginselen van behoorlijk bestuur en stelt dat verweerder de zaak niet voldoende heeft bestudeerd, de beslissing dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt, evenals artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951.

Verzoeker concludeert met de vraag hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en ook de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar verweerder.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land*

waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. De Raad stelt vast dat verweerder hierbij bedenkingen heeft, minstens heeft verzoeker sterke banden met Pakistan. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker weinig kan vertellen over de geschiedenis van Afghanistan en diens kennis beperkt blijft tot algemene fruitweetjes over het land en het feit dat ze een lange geschiedenis heeft, wat opmerkelijk is voor een hoog opgeleide Pasjtoen, die verklaart gewerkt te hebben onder leiding van de voormalige president op het presidentieel paleis. De veiligheidssituatie in zijn regio omschreef verzoeker ook als 'goed'. De kennis van het Dari van verzoeker is ook beperkt, terwijl dit de lingua franca betreft in Afghanistan en een van de twee officiële landstalen is, die vaak als standaardtaal wordt gebruikt in de communicatie van de overheid. De Raad stelt vast dat dit alles steun vindt in het gehoorverslag en de landeninformatie en sluit zich aan bij het standpunt van verweerder.

In de bijkomende verklaring van verzoeker wijst hij erop dat Dari niet zijn moedertaal is en hij in die taal niet over vertrouwelijke en complexe aspecten van zijn leven kan spreken, zoals veiligheidsproblemen en persoonlijke geschiedenis, hetgeen de precisie van zijn verklaringen heeft beïnvloed. De Raad kan niet aannemen dat dit een redelijke verklaring is voor de gedane vaststellingen. De protection officer heeft immers een heel eenvoudige vraag gesteld na de pauze waarop verzoeker niet kon antwoorden in het Dari. Verzoeker sprak zich in het gehoorverslag ook tegen, op een bepaald ogenblik verklaarde hij zelf dat hij uiteindelijk maar een beetje Dari kent, om later in het gehoor te verklaren dat hij Dari vloeiend spreekt.

In de bestreden beslissing stelt verweerder verder dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt omwille van de ongeloofwaardigheid ervan.

Verweerder baseert zich voor het standpunt dat het vluchtrelaas ongeloofwaardig is onder meer op de volgende motieven:

Wat het voorgehouden vrouwenactivisme betreft, vertelt verzoeker op algemene wijze over de organisatie en haar doelstellingen, niet over zijn persoonlijke problemen. Het lijkt of verzoeker een ingestudeerd verhaal herproduceert.

- Verzoeker verklaart met zijn collega's collectief 8 maart te vieren als internationale vrouwendag, maar de verklaringen van verzoeker over deze dag zijn eerder mager. Nochtans riskeerde verzoeker er zijn leven voor. De Raad stelt vast dat dit steun vindt in het gehoorverslag en moet op zitting vaststellen dat verzoeker de internationale vrouwendag situeert in december;
- Verzoeker had ook weinig hinder van de taliban i.v.m. zijn activisme. Hij werd éénmaal aan de telefoon bedreigd. Daarnaast is er niets met verzoeker gebeurd;
- Wat betreft zijn taken als activist geeft verzoeker een vage uitleg. Hij had elke week meetings met collega's en na enkele maanden een algemeen overleg. Verweerder stelt terecht dat dit op eender welke soort job van toepassing kan zijn. Verzoeker geeft geen gedetailleerde uitleg over wat hij precies deed, behalve 'naar kantoor gaan en dan weer naar huis' en onderweg mensen proberen te helpen en mensenrechten te laten respecteren. Bijvoorbeeld door kinderen op straat geld toe te stoppen of een rugzakje voor hen te kopen. Dit geeft volgens verweerder wel blijk van empathische solidariteit, maar dit maakt van verzoeker geen vrouwenactivist. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij gratis les gaf aan arme weeskinderen, doch dit zijn nieuwe verklaringen die geen steun vinden in het gehoor. Daar verklaarde verzoeker dat hij ofwel op kantoor zat, of onderweg aan arme kinderen geld gaf voor een rugzakje, of via overleg probeerde mensen te overtuigen naar school te gaan;
- Over de organisatie verklaarde verzoeker dit werk ook onbetaald te doen, meer zelfs hij gaf grote bijdragen aan de organisatie. Verzoeker verklaarde voor deze organisatie gekozen te hebben omdat hij die 'leuk' vond. Verzoeker kan weinig over de organisatie zeggen. Hij gaf de naam van de voorzitter en de ontstaansgeschiedenis, maar dit kan opgezocht worden en ingestudeerd zijn. Over de 200-250 werknemers zei verzoeker dat ze allen dezelfde basiswaarden van de organisatie moesten respecteren, maar niets over hun taken. Verzoeker kan geen enkele anekdote of incident vertellen over dit vrijwilligerswerk. Ook de beschrijving van zijn dagtaak bij die organisatie is bedenkelijk, verzoeker verklaarde zelf dat hij niet veel deed daar, ging naar kantoor 's ochtends en bleef zitten tot 14-15u;
- Op de vraag wat het met hem doet dat zijn vrouw nog steeds in Afghanistan zit onder het regime, verwijst verzoeker enkel naar zijn eigen probleem, hij kan de context van zijn vrouw niet duiden;
- De foto's die verzoeker heeft voorgelegd van zijn werk als vrouwenrechtenactivist zijn volgens verweerder overduidelijk vervalst, het hoofd van verzoeker is te groot in verhouding tot de rest van de foto. Bovendien spreekt het certificaat van vrijwilligerswerk over een periode van 3 jaar dat verzoeker voor de organisatie zou gewerkt hebben, terwijl verzoeker zelf de termijn van 8 maanden geeft. In het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoeker ook opnieuw een termijn van drie jaar aanhaalt, terwijl hij tijdens het gehoor duidelijk over een periode van acht maanden heeft gesproken.

De Raad volgt de voormelde motieven van verweerder, die allen steun vinden in het gehoorverslag en in de voorgelegde stukken.

In een aanvullend schrijven voert verzoeker aan dat zijn activiteiten moeten worden beoordeeld in het licht van de veiligheidssituatie in Afghanistan en dit dus gelimiteerd, discreet en voorzichtig diende te gebeuren. Het feit dat er geen sprake was van publieke demonstraties, permanente kantoren of zichtbaar engagement houdt niet in dat zijn activiteiten oppervlakkig waren. Er zijn immers vele 'low-profile' activisten. Hiermee weerlegt verzoeker de hogervermelde motieven niet. De Raad volgt dat verzoeker geen doorleefde verklaringen over dit engagement heeft afgelegd. Bovendien moet verzoeker redelijkerwijs weten of hij 8 maanden dan wel drie jaar voor die organisatie heeft gewerkt, is het onaannemelijk dat hij geen enkele anekdote kan vertellen over dit werk en zijn er inderdaad sterke aanwijzingen dat de eerste foto van verzoeker in het kader van zijn vrijwilligerswerk vervalst is, wat betreft zijn hoofd. Ook de verklaringen over de huidige situatie van zijn echtgenote overtuigen niet.

Ook de verklaringen over het werk van verzoeker op het presidentieel paleis acht verweerder ongeloofwaardig. Verweerder motiveert dat in het algemeen er geen sprake is van vervolging van alle medewerkers van de voormalige overheid, hetgeen afhangt van verschillende factoren. Verzoeker werkte als informaticus en moest de systemen verbeteren, daarom had hij geen zichtbaarheid in zijn functie. Hij verklaarde nooit problemen te hebben gehad, noch kan hij een incident melden. Ook de machtsovername omschrijft verzoeker als een 'moeilijke en pijnlijke dag', meer niet. Zijn collega's kenden volgens verzoeker zeker gevaar, maar verzoeker kan geen enkel concreet probleem geven. Daarnaast achtte verweerder het ook opvallend dat verzoeker de dag van de machtsovername en de gevolgen daarvan op zijn werk louter omschreef als 'een moeilijke en pijnlijke dag' en niet verder kwam, hetgeen weinig doorleefd overkomt. Opnieuw stelt de Raad vast dat deze motieven steun vinden in het gehoorverslag.

Verzoeker legde talrijke stukken voor aangaande diens tewerkstelling, zowel originelen als kopieën. De Raad is evenwel van oordeel dat deze niet dermate overtuigend zijn, dat zij de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen ombuigen.

Wat betreft de tewerkstelling van zijn oudere broer, eveneens op het presidentieel paleis in een hoge functie, stelde verweerder opnieuw vast dat verzoeker daar weinig kon over vertellen en evenmin op een doorleefde wijze. Hij verwijst bij de vraag over wat verzoeker weet over de job van zijn broer onmiddellijk naar de stukken. Verzoeker verklaarde ook dat die broer, naast het werk op het presidentieel paleis, voorheen voor USAID heeft gewerkt, maar kan niet duiden wat deze organisatie doet. Ook motiveerde verweerder dat verzoeker verklaarde dat er geen mogelijkheid was geweest om deze broer te zoeken, 'omdat de taliban aan de familieleden daarvoor geen tijd gaven'. Verweerder acht dit weinig doorleefd en motiveert ook dat wat betreft de andere broer, die in september 2022 ook werd ontvoerd, wel na klachtneerlegging en tussenkomst door de ouderen een vrijlating kon worden bekomen. Bijgevolg acht verweerder het vreemd waarom voor de oudere broer geen enkele poging werd ondernomen om hem te vinden.

De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het gehoorverslag. Ook aangaande de tewerkstelling van zijn broer heeft verzoeker verschillende stukken voorgelegd, maar ook hier is de Raad niet overtuigd dat zij de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen ombuigen. Wat betreft het motief aangaande de inspanningen om de oudere broer terug te vinden, voegt verzoeker als aanvulling bij het verzoekschrift onder de nieuwe stukken petitie voor hulp om deze broer terug te vinden, met Engelse vertaling, die dateren van 2 september 2021, 7 november 2021, 27 maart 2022 en 15 juni 2025. Verzoeker werd echter gehoord op 28 februari 2024. Het is dus tegenstrijdig aan verzoekers verklaringen dat plots toch stukken opduiken aangaande een zoektocht naar deze oudere broer, waaronder verschillende die dateren van voor het gehoor bij verweerder.

Ook wat betreft de ontvoering van de jongere broer A., werd een document voorgelegd dat volgens verweerder de ongeloofwaardigheid juist versterkt, aangezien dit stuk dateert van 12/2/1442 (Islamitische datum), zijnde 30 september 2020 volgens de Gregoriaanse kalender, terwijl in dit stuk de ontvoering wordt geplaatst op 6/16/1401 (Afghaanse datum, hetgeen overeenkomt met 7 september 2022), hetgeen zou betekenen dat de brief werd verstuurd lang voor de arrestatie van de jongere broer. Verzoeker heeft ook verschillende foto's voorgelegd van de verwondingen die deze broer aan een maand marteling zou overgehouden hebben, maar op de foto's is het gezicht van het slachtoffer niet of niet goed te zien. De Raad stelt wederom vast dat deze motieven steun vinden in het rechtsplegingsdossier.

In de nieuw voorgelegde stukken bevindt zich eveneens een bedreiging die verzoeker op 15 augustus 2021 zou gekregen hebben via Messenger, met Engelse vertaling. Verzoeker beschrijft dat hiermee is aangetoond dat hij persoonlijk wordt geviseerd door de taliban. Echter, de Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor 28 februari 2024 enkel gewag heeft gemaakt van een telefonische bedreiging met de uitdrukkelijke vraag *"behalve een keer gebeld, iets anders met u gebeurd?" "Neen, niet meer."* Het is bijgevolg

ongeloofwaardig dat verzoeker destijds enkel verklaarde opgebeld geweest te zijn door de taliban, doch niet van een bedreiging via Messenger heeft gesproken, maar dit thans wel voor het eerst voorlegt.

De Raad acht de voormelde motieven afdoende teneinde de ongelooftwaardigheid van verzoeker zijn vluchtrelaas te onderbouwen. Hij moet dan ook niet ingaan op verweer van verzoeker in diens aanvullend 'statement for appeal' ten aanzien van andere motieven, die de Raad niet heeft weerhouden. Waar verzoeker wel nog aanstipt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie, zijn psychologische toestand, de moeilijkheden van zijn familie, de arrestatie en vasthouding van zijn broers, de mentale situatie van zijn echtgenote en de werkelijke situatie in Afghanistan, kan de Raad niet volgen. In tegendeel, uit de bestreden beslissing blijkt juist in dit dossier een doorgedreven, redelijk en zorgvuldig onderzoek van verzoekers verklaringen en diens documenten in het licht van de situatie in Afghanistan. Waar verzoeker thans spreekt over zijn psychologische toestand en die van zijn echtgenote, blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard in goede gezondheid te zijn, doch wel last te hebben van hartkloppingen. Ook in het gehoor bij verweerder heeft verzoeker regelmatig verklaard dat hij last heeft van stress, evenals zijn familie. Ook al kan de Raad aannemen dat de situatie voor verzoeker stresserend kan zijn, biedt dit in geen geval een verklaring voor al de voorgaande vaststellingen. Ook wat betreft de mentale situatie van zijn vrouw, heeft verzoeker dienaangaande nooit iets specifiek verklaard, naast de algemene stresserende situatie voor zijn familie en dat hij zijn vrouw kort na zijn huwelijk heeft moeten achterlaten in het herkomstland. De Raad ziet niet in op welke wijze deze verklaringen afbreuk doen aan het voorgaande. Tot slot weze nog aangestipt dat in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker te weinig documenten zou voorgelegd hebben. Zoals blijkt uit het voorgaande, is dit geenszins de kern van de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft juist veel stukken voorgelegd, doch diens verklaringen waren op essentiële punten ongelooftwaardig, niet doorleefd en soms ook in strijd met de voorgelegde stukken.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, is voor de Raad voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt thans een gegronde vrees voor vervolging te hebben, op basis van de feiten die verzoeker aanhaalt in het herkomstland.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoeker verwijst ook in het verzoekschrift naar de risico's die verbonden zijn aan een terugkeer uit het Westen naar Afghanistan. Dienaangaande kan op basis van de informatie voorgelegd door verweerder de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in

Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het

institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *‘qisas’*-straffen, 37 tot stening en 103 tot *‘hudud’*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake

van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025, waar verzoeker in de aanvullende nota uitgebreid naar verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *“Immigration Department”*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie *“Islamitische Staat in de provincie Khorasan”* (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “*poor guys*” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse de facto-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de de facto-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht

of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

In het verzoekschrift gaat verzoeker niet in op concrete aan hem eigen risicobepalende factoren, die verzoeker in een negatief daglicht kunnen stellen in geval van terugkeer. Hij heeft wel kort voor de zitting nieuwe stukken gevoegd aangaande zijn integratie in het land, zoals mailverkeer met de Universiteit Antwerpen aangaande de inschrijving voor de Master Computerwetenschappen, de erkenning van zijn buitenlands diploma en gelijkwaardig verklaren aan de Belgische graad van bachelor, loonbrieven als seizoenarbeider en attesten van de Nederlandse taal. De Raad moet vaststellen dat verzoeker klaarblijkelijk het profiel heeft van een hoogopgeleide man, die in Pakistan universitaire studies heeft gevolgd. Verzoeker heeft een zeer goede kennis van het Engels, hetgeen ook blijkt uit zijn schrijven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing weerlegt en de wijze waarop hij zich tot de waarnemend voorzitter ter zitting richt. De Raad is er evenwel van overtuigd dat verzoeker ook ruim voor diens vertrek uit Afghanistan een dergelijk profiel had, doch verzoeker heeft nooit verklaard omwille hiervan ooit problemen te hebben gehad. Verder neemt de Raad ook het betoog van diens raadvrouw ter zitting niet aan dat verzoeker Nederlands zou geleerd hebben om in België universitaire studies te doen. Verzoeker bevestigt immers dat de studies die hij beoogt te volgen in België, ook in het Engels worden gegeven. Ook al zijn de inspanningen van verzoeker om te studeren en te werken als seizoenarbeider in België lovenswaardig, neemt de Raad niet aan dat de aangevoerde elementen afdoende zijn opdat verzoeker in geval van terugkeer in de negatieve aandacht zou komen te staan van de Taliban en als afvallige zou beschouwd worden. Verzoeker wijst op zijn lang verblijf in België. Echter, ook al blijkt dat verzoeker reeds eind 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en iets langer dan drie jaar in het Rijk verblijft, was verzoeker reeds bijna dertig jaar bij aankomst in het land. Hij was bijgevolg ruim vertrouwd met de Afghaanse cultuur, normen en waarden.

Uit het geheel van het voorgaande, neemt de Raad ook geen gegronde vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Raad ook in fine verzoekt om hem ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, doch niet toelicht waarom hij de subsidiaire bescherming zou moeten worden toegekend. Hij gaat ook niet in op de motieven van verweerder dienaangaande in de bestreden beslissing. Het middel op grond van de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is dan ook onontvankelijk.

De motieven aangaande de subsidiaire bescherming in de bestreden beslissing blijven overeind. De Raad kan niet ingaan op het verzoek om verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Uit wat voorafgaat blijkt ook dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES